

Szilágyi Máté-Sámuel
FORREST GUMP
A HÁRMASKERESZTNÉL

Az Udvarhely–Csík járaton arra ébredtem,
hogy a kalauz ordibál:
„Lerobbant a vonat,
szálljon le mindenki rögtön!”
Furcsa, az előbb még álmomban
bőszen robogtam Csík felé,
sőt, meg is érkeztem Jennyhez,
felnézett rám kávébab szemeivel,
s úgy kérlelt, rakjuk ki a falára,
hogy „visszavonhatatlanul”.
Lehet, álmodtunk,
összevissza beszéltünk,
de egyszer igazán mindenki szeme kinyílik,
s én nem bírok az ő kávébarnájába nézni
anélkül, hogy le ne akarjam darálni,
megfőzni, és felébredni tőle.

Ám Jenny, ott van-e még
a faladon a közös szó?
Itt várok rád a Hármaskeresztnél,
félúton, picit közelebb Csíkhöz,
hadd halljam, ha szólítasz.
Még egy darabig itt leszek,
szeretek ilyenkor a kereszt alatt ülni,
ha döntöttél, kiálts ide,
most erőt gyűjtök a nagy futáshoz,
s bármi is legyen a válaszod,
én futni fogok, mert ha nem teszem,
begolyózom.

JENNY TALÁRBAN

Utoljára még térd alá érő bőrdzsekiben
és francia sapkában járt,
kifogástalan sminkje
és széles mosolya
kisütötte maga körül a teret.
Mikor utoljára találkoztunk,
egy Penge nevű helyen voltunk,
talán az sértette fel a ruháját,
nem bírt már abban a légtérben lenni velem.
Elég az hozzá, hogy a dzseki alól,
azon a kis lyukon
előbukkant a talár szövete,
majd ez a ruha oszlott-foszlott,
én meg azt hittem,
vetkőzik nekem, s vetkőztettem tovább.

Most eltűnt egy időre megint,
meg kellene keresnem,
vajon teljesen talárba öltözött-e már?
Várom az ítéletem, bírónő.
Mérje felemelt fejemre
a pörgőrúgást,
de nem hagyom, hogy rajtam gyakoroljon
a fekete övére.
Mikor az állomáson találkoztam kegyeddal,
egyedül cipelte a bőröndöt,
most legyen erős,
amikor legszívesebben összetörne.